

[Teakin tilassa 505 on joukko ihmisiä, paperia käsissään, katseet suuntautuneet kohti papereita]

Parahin lukija,

tämä kirje on esitys.

[Lukijat hengittävät]

Olen iloinen, että olet täällä ja luet tätä, ilman yleisöä se ei oikein toimisi. Sitä paitsi, on mukavaa aloittaa yhdessä tutkailemaan, mitä katsojalähtöiset dramaturgiat oikein voisivat tarkoittaa.

[Lukijat hengittävät, osa liikaa]

Kirjeessä on neljä sivua. Ehdotan, että aina kun saavut sivun loppuun, panet kirjeen pois. Esitys koostuu siis kahdesta rekisteristä:

1. lukemisesta, joka tapahtuu sivun aikana ja
2. ei-lukemisesta, joka tapahtuu sivujen välissä.

Usein kun yleisölle antaa valtaa esityksen kulusta, se kiirehtii. Siksi tekeekin mieli sanoa, että ota rauhassa aikaa.

Kun tarpeeksi aikaa on sivujen välissä kulunut, aloita lukemaan seuraavaa sivua
aina yhtä aikaa muiden kanssa.

[Lukijat laskevat paperit käsistään.]

No niin.

Minua kiinnostaa yleisö.

Miten yleisö syntyy? Mitä ja miksi se on? Miten se toimii?

[Tilassa oleva ilma painuu matalan katon alle. Se liikkuu huomaamattomasti, ilmastointilaitteen, keuhkojen ja paino- voiman ohjailemana. Valo taittuu ilman läpi kulkiessaan tuskin lainkaan ja laskeutuu pinnoille väreinä.]

Viime aikoina, kun olen ajatellut yleisöä, olen ajatellut jännitettä. Että yleisö on tietyistä jännitteistä syntyvä olosuhde, johon suostumme esitykseen astuessamme.

Esimerkiksi jännite sisä- ja ulkopuolen välillä. Kuten teatterissa: yleisö on sekä (teatterin) sisäpuolella että (näyttämön) ulkopuolella.

[Lukijat miettivät, arvioivat, vaihtavat asentoa tai paikkaa. Yksi on innostunut, yksi kyllästynyt, yksi kiirehtii parenteesien yli. Muiden mielentilaa on vaikea arvioida. Huoneessa on silti jonkinlaista hienovireistä, juuri ja juuri aistittavissa olevaa voimaa tai läsnäoloa.]

Kun seuraavan kerran tulet sivujen väliseen aikaan, voisitko yhdessä muiden kanssa viettää vähän aikaa tämän ajatuksen kanssa.

Kun emme lue, missä esitys on?

Missä on tämä esityksen sisä- missä ulkopuoli?

[Tulevat sivun loppuun, laskevat paperin, siirtyvät sivujen väliseen aikaan.]

Sisä- ja ulkopuolen lisäksi on myös yhden ja monen välinen jännite.

Sitä on yksilönä, omien kokemustensa kanssa, mutta osana moneutta. Ja samalla tuo moneuskin on yksikkö: yleisö.

Entä jos sillä hetkellä
jona yleisö tulee olevaksi
syntyy uusi hauras yhteinen ruumis
joka kantaa ennennäkemätöntä vastuuta etuoiteutetusta asemastaan

[Ruumis liikahtelee tilassa]

Yleisöruumiissa on elimiä ja jäseniä.

Se on monipäinen, hengittävä, vastaanottavainen, varautunut, rajojaan venyttelevä myyttinen olento.
Mahdollinen hirviö.

[Ruumiin sydämet lyövät,
keuhkot pumppaavat ilmaa,
sormet säteilevät energiaa ympärilleen
Ruumis ajattelee läsnäolona, huomion siirtoina, suhteina
Sanat putoilevat ruumiiseen yksi kerrallaan kuin sadepisarat hidastetussa musiikkivideossa
Ruumis nauttii kuolevaisuudestaan
Ruumis haluaa
Ruumiilla on vessahätä
Ruumis on lihaa ja verta

Ruumiin kädet laskevat paperit, siirtyvät sivujen väliseen aikaan].

Hmm.

Viimeinen sivu.

[Tauko.]

Jos tämä olisi näyttämö, tähän tulisi jokin käänne, joka samalla heijastaisi koko teosta. Jotain joka venyisi hetken ja sitten laukeaisi, antaen yleisölle luvan taputtaa. Kirjeillehän ei taputeta.

Ehkä jotain joka sovittaisi tämän kirjeen muodon, miksi juuri kirje.

[]

Sinun,
Tuomas

”Only an end, in the shape of a cut or death, creates meaning”